

PRAHA - DOMOVINA

2019

Přepis
besedy
konané
7.12.

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Praha Domovina 7.12.2019

Děkujeme moc, děkujeme moc, vítám vás tady, vidím tady samé známé tváře, které už se se mnou mnohokrát objaly a ještě obejmou, dneska jsem objímala i tváře, které jsem ještě nikdy neobjímala, vítám vás tady všechny v tomhle adventním čase, já jsem nějaká dojatá, to se mi nestává, a sešli jsme se tady, ono i minulý týden my jsme byli vlastně v Trnavě, a ta Trnava byla hodně silná, protože jsme tam s Juráškem hovořili o Bibli a od té doby si s sebou nesu něco velmi zvláštního, víte ten, kdo k vám hovoří, je Mikuláš. A tenhle rok byl velmi náročný pro každého z vás, to vy víte, byly v něm velké změny a v mém životě byly obrovské změny, které přišly zcela nečekaně, i ztrátou maminky, změnou mého domova, poprvé v mém životě, všechno se odehrálo ve velice krátké době s obrovskými symbolickými změnami a jsem pořád šťastná. Vy, kteří jste začali poslouchat před mnoha lety, dřív vás položilo naprosto všechno. I pírkó přeložené přes cestu, a nyní jste silní. To, co dneska prožíváte, prožíváte s lehkostí vašeho bytí, které byste nikdy nemohli pocítit, kdyby to info nepřišlo. Berte to jenom jako info, nekoukejte na Ivu, na její tělo, na její tvář, na její hlas, i když mnozí u něj usínáte. Ano, taková maminka nebo babička, která vás samozřejmě ukolíbá, ten hlas jsem dostala kvůli vám a já vám za něj děkuji. Ale chci vám říct, že tento rok byl opravdu velice důležitý, dějí se velice zásadní změny všude, kam se podíváte, ale dnes jste prošli mnohými zkouškami, které vás dostrkaly dnešní den, tedy 7. prosince 2019, až sem do tohoto sálu, abychom si tady zase řekli něco nového.

Mnozí lidé chápou, já jsem to sice chtěla přečíst až na konci, ale rozhodla jsem se, Danečku, už mi to nemusíš připomínat, že to přečtu na začátku. Občas dostanu na statek obálku. A protože mám velmi hodně práce, vidím, že je to pro mě, je tam třeba napsáno: „Naše milovaná Ivanka“, nebo „Ivanka Adamcová“, tak nepospíchám a někdy se stane, že ten dopis nebo obálka nebo balíček leží týden, někdy i měsíc podle toho, jestli cestuji, nebo přicházím. A nedávno mně přišla knížka. Bylo vidět, že je ručně dělaná, nití, s krásným věnováním pro mě a s poděkováním. Ono mi to trvalo ještě další měsíc, než jsem se dostala k jejímu přečtení. A ještě, než jsem ji začala číst, tak přijela na statek na aromaterapii maminka téhle dívky, která napsala tu knihu, a ptala se mě: „Dostala jsi tu knížku?“ Říkám: „Ježiš, to je knížka od tebe?“ Ona říká: „Ne, to psala moje dcera. A je to hodně drsné.“ „Neboj se,“ říkám, „to je život.“ Pro mě už není nic drsné. A teď to učím vás. Opravdu, ta knížka je velice zajímavá, protože tam vytváří z vašeho vnitřního pohledu stav, kdy vidíte, čím jste kdy všim byli. Je tam několik obrazů jednotlivých životů lidí, kteří prožili obrovský egoismus, jak útočili, co sklízeli a je to v podání mužských životů a i ženských životů. A kniha končí doslovem, který jsem se rozhodla, že vám přečtu, je to krátké, je to asi pět minut, já si myslím, že to vydržíte a pak začneme s odpověďmi na vaše otázky.

„Touto cestou bych chtěla vyjádřit veliký dík mojí milované mamince, která mě přivedla na tento krásný svět a také k mystičce Ivance Adamcové. Také jí patří můj veliký dík za její učení, které mě přivedlo k pochopení, proč je můj život takový a k čemu je pro mě dobrý. Základní přednášky ze Starých Křečan, které jsem byla připravena pochopit až po osmi letech. Když jsem o nich poprvé slyšela mě přivedly k

aktu napsat tuto knihu, kdy jsem se po těžkých zkouškách na pokraji sil mohla konečně vyrovnat se vším, co mě jako člověka potkalo a co jsem provedla a co bylo provedeno mně. A já jsem teď velmi vděčná, že se už v tomto životě nemusím trápit domněnkami, úzkostmi a pomyslnou nespravedlností, protože vím, že vše je dobře, tak jak je, má svůj čas, své místo a svůj smysl. A se stejným pochopením koukám na ostatní duše narozené do různých těl, prožívající svoje životní zkoušky, a na svém vlastním životě mám odzkoušeno, že čím víc bych to jako lidská bytost chtěla jinak, dá mi to nehorázně na prdel, aby mě to donutilo přijmout věci takové, jaké jsou. Hlavně bych si přestala myslet, že bych mohla svým chtěním změnit svůj osud, mnou vybraný dávno již nastavený plán. Je to těžko uvěřitelné, ale když se uvěří, život je pak nějaký lehčí. Žijme tak, jako bychom chtěli, aby žili ostatní, chovejme se k nim tak, jak bychom chtěli, aby se oni chovali k nám, ač to bolí, ač cítíme vztek. Pojďme zkusit žít život poctivě a pokorně sami k sobě. Protože od nás jako každého jednotlivce to začíná a končí zpátky u pokory, u celku. Pojďme se nad tím alespoň zamyslet. Nebylo by to krásné? Byli jsme vychovávaní jako dobří nebo špatní? Někteří jako hlupáci, jiní jako chudáci, ty, jež vyrostli v přepychu a měli víc než my, jsme se naučili nenávidět a vidět jako lidi s výhodou. Lhali nám, že naše vlasy jsou moc kudrnaté nebo rovné, že jsme moc oškliví nebo krásní, naučili jsme se hodnotit podle chvály a hany, začali jsme škatulkovat a rozdělovat se, začali jsme věřit, že jsme všichni jiní a že se má jeden hůř a jeden lépe, bylo to plné negací, které nás sužovaly. Když se mi dokážeš podívat hluboko do očí, myslíš, že uvidíš rozdíl? Těla jsou rozdílná, ale duše? Jak uchopíš svůj život, když víš, že jsi určitá postava s konkrétní podobou na pravém místě v pravý čas? Nejsi nic míň a nic víc než jiná konkrétní postava usazená v ději v určitém místě a v určitém čase. Jde jen o pohled, jde jen o prožitek dané situace. Můžeš ji prožít s odporem, nebo s pokorou. Obě možnosti jsou správné, ale i tak jejich důsledky. Občas k tobě přijdou lidé, kteří tě potřebují naučit kus sebe a občas potkáš lidi, kteří se potřebují učit kusy od tebe. Všechno se bude opakovat, dokud to nepochopíš. Tak jdi a žij.“

Já musím zatleskat. /Potlesk, potlesk také z publika./

Takové dárky poslední dobou od vás dostávám. Je to výsledek mnohaleté práce, mnohaletého povídání, protože já nemluvím jenom osm let, já už mluvím dvacet jedna let. A už jsem opravdu unavená a dnes vidím, jak jste vy všichni úžasní žáci a jak už rozdáváte. Rozdávajte vašim chováním všem ostatním. Nepotřebujete ani vysvětlovat, Vědomí boha se vždycky najde vzájemně, to znamená, že k vám potom budou přicházet lidé, kteří budou vyciťovat to, co dáváte světu, neboli sami sobě.

Tak a teď se konečně dostáváme k vašim otázkám. Doufám, že mi prominete tak dlouhý úvod.

Zdravím tě, Ivanko, prosím můžeš mi odpovědět na můj vjem, který jsem měla tento měsíc, a i dříve pár let zpět. Uvnitř těla vidím čajovou svíčku, hoří, a je tam druhá a ta je vyhaslá. Když si uvědomím, že to jasně vidím, probudím se. Dříve se svíčka pohybovala, jako by si někdo svítil. Když jsem se začala probouzet, bylo to pryč. Nechce mi někdo, třeba „černý

mág“, ublížit? Nebo si hraje ego, abych se bála? Děkuji, Jarka. Přeji všem krásné vánoce.

Jaruško, zkus se zamyslet nad tím, co jsi napsala. Píšeš tady: „Nechce mi někdo ublížit, třeba černý mág? Nebo si hraje někdo, abych se bála? Děkuji, Jarka.“ Pamatujte si, skutečná pravda a pravda v úrovni, která směřuje k celistvosti, k pokoře, znamená, a je naprosto jiná v každé třídě, to víte, že tvoje tělo, které by se bálo, že se děje něco jakoby špatného, že ti chce někdo ublížit, ti nalhává, že ti chce někdo ublížit, a proto ti bude takové projektované věci samozřejmě vysílat. Nebojte se ničeho. Jakmile začnete přemýšlet, hladina vaší mysli je oddělenost. To si pamatujte, proto v poslední době ztrácíte takovou schopnost myslet jako dřív. Je to trošku jiné, máte trošku duté hlavy. Bůh nemá myšlenky, nebojte se, jste na správné cestě, netáhnete do pekel, to by vám možná mohlo nalhávat vaše lidské tělo, tak to není. Vy budete žít naprosto jiným způsobem, protože se vypíná vlastně levá hemisféra, která se sepne, později se naučí spolupracovat s pravou hemisférou. Všechno, co vás straší, všechno, co je v odporu, v jakémkoliv prožitku, kdy se bojíte, kdy něco odmítáte, se skutečně vlastně tvoří, protože tělo – hmotná složka, využívá těchto vašich obav a strachů, aby se děly věci podobné, aby vás to tělo vlastně ovládalo. Takže se neboj. Svíčka, pěkné.

Milá Ivanko, měla bych tisíc dotazů, ale teď mě konkrétně nic nenapadá. Mám naposlouchané všechny základní přednášky, i mnoho ostatních, které se mi podařilo otevřít, ale stále si myslím, že jsem ještě nepřišla na metodu, jak ustát na 100% situace, které mi vadí. Lepší se to, ale mám pocit, že čím víc a déle zůstávám v klidu, tím víc protistrana (většinou manžel) graduje situaci, až se chytím. Asi mě ego bude ještě dlouho zkoušet, než se to naučím. Nejsou to přitom hádky o závažných věcech, jen prkotiny. Nevíte, jak mám zůstat nad věcí? Děkuji, Renata.

Zkus se, Renato, usmát. Místo odporující odpovědi nebo takového toho protiútoky, který to tělo vysílá, zkus přijmout, co ten muž tam dělá nebo říká, přijde obrovský klid. Ale hlavně bude reagovat i on. Zkuste si představit: půjdete někam na místo, já nevím – teď plácnu – na finančák, půjdete někam třeba na úřad, kde čekáte nějakou nepříjemnou záležitost, a teď tam půjdete s obavou, co tam zase bude, kdo mi tam zase bude něco vyčítat nebo předkládat nebo co se bude dít. Ne, teď jsem tady, nic se neděje. Každý krok, kdy se přibližuji, tělo hodí takovou smyčku, tak se nic neděje, a až tam přijdu, tak se také nebude nic dít. Bude tam usměvavý úředník, který vám vyřeší všechno, jakýkoliv zádrhel byste si dovedli představit. To je to, co vám vysvětluji. A tak to udělejte stejně s tím manželem. Ještě se nic neděje..., ne, tak jenom..., a zase, zase přijmout krok za krokem. Všechno, co se děje, přijímejte a začněte ale vnímat, že i ten váš muž se začíná chovat jinak, protože Satan spolupracuje v jednotlivých lidských tělech a on ví, co prožíváte, on vám podvrhuje myšlenky, on vám podvrhuje oddělenost jednotlivých těl, které mezi vámi dělají bariéry. Jakmile jim odoláte, a nemusíte to vyslovit nahlas, tak zjistíte, že tím, že jste to přijali v této pokoře, ovládáte vlastně tu druhou stranu z toho vnějšího světa, která už vám nemusí dělat věci, které třeba léta dělala. Ale to si potřebujete vyzkoušet. Netlačte na pilu, proboha. Tlačení na pilu je

ještě vaší vůlí člověka vašeho jména, že byste chtěli něco už umět. Užívejte si to, užívejte si každý – podle vás průser – a pak zjistíte, že žádný průser nebyl.

Ivanko, je možné pomoci dětem do deseti let se posunout ve vývoji, když slovním informacím mohou jen z malého procenta rozumět?

Ano - předvádějte jim to. Žijte před nimi tak, abyste jim ukazovali lehkost života a že se dá všechno vyřešit bez stresů a bez problémů. Zasmějte se nad každou věcí, uleví se jim i vám. Děti, když budete vést ke krásným morálním zákonům a nebudete se jich držet, tak se to nenaučí. Ale naučí se to pozorováním toho, co se děje vám. Já jsem takhle vychovávala svoje děti a bylo to úžasné. Byla to krásná hra. Zvláštní je, že pak jsem byla vlastně na dlouhá léta od těch dětí jakoby odtržena, protože oni samozřejmě vyrostly, vdaly se, šly do ciziny a kolem mne bylo těch dětí málo, ale když přijdu někam do rodiny a tam jsou děti, já jsem k nim přitahovaná jak magnet. Obrovsky si to s nimi užívám. A vždycky to dělám tak, že je vnímám jako sobě rovné. Vždycky. To dítě to vycítí. A pozor přes žert, přes takovou krásnou lehkou komunikaci, kdy si z nich trošičku střílím, se s těmi dětmi vždycky smějeme, je to krásné. Vždycky mě to někde odchytlí a... Musí se to každý člověk naučit sám, tuhle komunikaci. To samé pak můžete dělat s dospělými lidmi. Viděli jste mě někdy zamračenou nebo nepříjemnou? Nebo útočící? To neexistuje v mém životě, a i když nastanou těžké situace, které potřebuji vyřešit, dejme tomu z útoku od druhé strany, tak ten hrot ulomím. Ulomím jenom přijetím toho, že vím, že to lidské tělo to neumí jinak, nemám pocity, že je špatné, že mi vadí, nezlobím se na něj, není mi to líto, nekritizuju, neposuzuju, ten člověk to zvláštním způsobem ví, on neví, jak to dělám. Já zkrátka s ním soucítím, protože jeho tělo ovládá ducha, kterým jsme společně. Takže on sám pak přestane. Anebo ví, že se netrefil, a je mu to divné.

Milá Ivanko, vždycky jsem byla fascinována všemi záhadami našeho světa. Je tu mnoho tolik tajemného a nepochopeného, že mi přijde, že celá naše planeta je jediná velká záhada. Například pyramidy, kdo je postavil a jaký je jejich skutečný význam. Sfinga a bájná komnata pod ní, tajemství bermudského trojúhelníku, planina Nasca a ohromné kresby zvířat a lidí viditelné pouze z letadla, co Archa úmluvy nebo tajemný život vědců, takový Albert Einstein nebo Nikola Tesla? Má se lidstvo skutečně dozvědět pravdu a pravou podstatu těchto věcí, nebo nám tyto věci mají zůstat navěky utajené? Anebo už bylo tajemství odkryto, ale z politických a etických důvodů je to zakázané?

Tak. Napřed odpovím na tuhle otázku. Poslyšte, planeta, která je pod časoprostorovou křivkou prozatím, ona z ní samozřejmě jednou vyjede, ve 3D má velmi mnoho záhad. Naše historie, která tady byla, není taková, jaká nám byla předkládána, protože skutečně planetu navštěvovaly, i tak jak píše pan Deniken, i jiné civilizace, které i pomáhaly, pozor, pomáhaly ke zrychlení, a s tím se počítá, protože i jednotlivé dimenze si pomáhají. Spousta věcí bylo utajených a dodneška ještě je utajených, dokud bude vládnout Satan, to znamená hmota. Ale to se samozřejmě jednoho dne změní. Je to proto, že věci, které jsou tady jakoby vymyšlené, původně jejich – já budu říkat

přinašeči, protože třeba Albert Einstein nebo Nikola Tesla, oni věděli, že to nebyl jejich výzkum, oni to zkrátka zahlédli. Předali to. V době ale, kdy se tyto věci daly zneužít anebo se daly nějakým způsobem zastavit a ukrýt, protože světu vládnou peníze, které – pozor – jsou zapotřebí. Já vás učím, že vše je dobré. Zkuste se dívat na ty věci, že vše je dobré, a pochopíte celý smysl. Jestliže planeta se potřebuje vyučit, spousta lidí ty peníze potřebuje k tomu, aby se naučila je nevlastnit, a to ta hmota vás musí naučit, než vás propustí ze svého vězení. Pak se potřebujete naučit mnohým jiným věcem. Potřebujete se naučit odpouštět, nezlobit se, nenenávidět, neplakat nad reakcemi druhých lidských a těl a i svého těla, které by plakalo, když třeba někomu něco udělalo, všechno potřebuje zlatou střední cestou. A k tomu je rozdělení jednotlivých lidských bariér důležité. A to tady z největší míry tvoří peněžní systém neboli peníze. Peníze samy o sobě nejsou špatné, ale člověk 3D s nimi neumí zacházet. Teprve až se naučí, až bude vycvičen, tak bude propuštěn z těchto pozic. Je velmi důležité, abyste si uvědomili, že tady skutečně není nic špatné. Je to všechno, abyste se naučili vyjít z nadvlády hmoty. Věci, které tady byly k nám donesené a jsou tu, ano, byly donesené i jinými těmi civilizacemi, které tady skutečně byly, a i v nich jsou předávané informace o existenci něčeho vyššího, „lepšího“, to znamená vývojově posunutého někam dál, k čemuž samozřejmě my se ještě dostaneme. Ale je tu vždycky jenom taková upomínka na to, aby se nezapomnělo. A je tu také proto, že člověk ve 3D se potřebuje něčím zabývat. Potřebujete se něčím zaměstnat. Je tu hodně věcí, které byste dělali dramatičtěji než jsou, a tak jsou tady různé nástroje, které jsou požívány proto, abyste se zabavili. Jsou to různé takové záhady, nebo také, pánové, sport, fotbal, můžete se tam vybouřit samozřejmě, jsou různé varianty, co vás přitahuje, kdy si odpočinete od napětí běžného života. Chodíte z práce, máte v práci šíleného šéfa nebo já nevím, hrůzostrašnou tchýni, jo, jsou různé varianty těch lidí okolo sebe, a vy pak unikáte k těm věcem, které jakoby máte radši. A každý člověk to má někde jinde, tu oblast, kde si odpočine. Takže ony se pak ty oblasti, když se budete blížit k tomu svému vrcholu naplnění do božství, tak se ty oblasti, kde vám je dobře, budou rozšiřovat, rozšiřovat, rozšiřovat, až se vám pak bude líbit naprosto všechno.

A tyhle věci jsou tu jako opěrné body.

Ivanko, také bych chtěla poprosit o radu, jak mám nakládat se vztekem. Už od dětství jsem byla někdy plná vzteku a když to na mě přišlo, tak jsem si potřebovala do něčeho kopnout nebo něco rozbít. Dnes jsem už dospělá, vdaná a mám dítě. Někdy, když se třeba hádáme s manželem, většinou mě zlobí jeho poznámky, to, jak mně na všechno umí sarkasticky odpovědět, tak na mě přijde hrozný vztek a já nevím, co s tím. Ale vždycky to musím vyventilovat.

Zkus se zasmát, zkus se začít obrovsky smát. Manžel bude v šoku - a pak už se budeš smát opravdově.

A tak třeba když večeříme, tak po něm házím jídlo.

Ježišmarjá. /Smích publika, Ivanky také./

... Je to hrozné, ale mně se uleví a je to lepší. Než abych po něm házela třeba nádobí.

Tak jasně, knedlíkem ho nezabiješ, že jo.

Někdy totiž opravdu chci popadnout talíř a hodit ho po něm, nebo něco rozbít, někdy mám až strach, abych mu neublížila. Ublížit mu samozřejmě nechci, ani nechci nic zničit.

Já bych chtěla být u vás na návštěvě. /Smích./ Začni se smát, začni se smát, uvědom si, že v něm je tvoje vědomí a protože na ně tvoje tělo útočí, tak se nikdy nespojí. Zasměj se tomu, on nebude předpokládat a očekávat tvůj smích, to ho zaskočí, bude překvapený. Zkus si udělat jinou reakci. A uvidíš, jak se všechno změní. A pak můžeš to jídlo klidně sníst.

Jen někdy chci, aby už nic neříkal. Porad' mi, prosím, co s tím mám dělat. Děkuji, Kristýna

Kristýno, vy máte řešit jen věci, které jsou k řešení. Jak můžeš dokázat, aby druhý člověk mlčel. To nejde, ty zkrátka musíš přijmout to, co říká. Rozumíš? Ať si říká, co chce, nech ho, je to svobodný člověk. Ať si mluví. A přijetí toho, co mluví. Ty vlastně odmítáš to, co on říká, proto tělo bouří. Ale on má právo. Ty taky možná potom říkáš věci, třeba útočné a sarkastické, protože odezva tvého těla je potom bouřlivá, takže to potom samozřejmě je, ale hlavně, vy to učíte to své dítě, které tam máte, a pozor, mohlo by se stát, to nikdo neví, jestli v programu třeba máte se rozejít, tak ti bude hrát to tvé dítě dál, protože ono to bude umět. Anebo to bude hrát ještě někdo další, jiný, vy nevíte, že útočíte sami na sebe, takže pak sklízíte svoje věci. Zastavte svoje tělo. Tím, že vy si přivlastníte tu schránku toho svého těla a jména, tak máte pocit, že automaticky reakce jsou vaše. Nejsou. Vaše tělo odmítá, a je to program, nemůže za to. Hmota je fyzikální zákon, který odporuje. Je to proto, abyste se teď, poprvé narodili. Já jsem to vysvětlovala v Trnavě, prosím vás.

V Bibli je napsáno, stvořil jsem svět během šesti dnů, sedmý den jsem odpočíval. Jenže pozor, vy jako bůh tvoříte ten svět ještě pořád, ještě jste nedolezli do sedmého dne. Ty dny jsou čakry: šest dnů jsem pracoval, tvořil jsem svět. Abyste se mohli narodit jako bohové, svobodně do lidského těla, a to tělo mlčelo, neboli konečně jste odpočívali, k tomu potřebujete šest dnů pracovních, což jsou dlouhé eony času. Všechny tyto dny tvrdě makáte na tom, abyste nabrali veškeré skutečnosti a zkušenosti, které jste kdy zažili, a upotřebili je. Jestliže se zastaví všechny odpory na prvních pěti čakrách, otevírá se třetí oko. A třetí oko má naprosto jinou věc, je to klíč k odemknutí a vytvoření a rozvázání takzvané nulté čakry, která se objeví pod vašima nohama uprostřed planety. Matka planeta odemkne nulu, to je ta pomyslná jednička, vzpomeňte si na Ježíše, jak myl nohy druhým lidem. Tehdy jste prokázali, že jste tu byli rádi, a že jste tady rádi chodili a žili a že jste si něco odnesli. A tím pádem, když se objeví ta nultá čakra, která je rozvázaná, se ze šesté úrovně stává sedmá čakra, protože přibude jedna čakra. Tělo mlčí, nekřičí, přestože se dějí kolem vás dramatické věci, vy je nevnímáte dramaticky. Jste šťastní, protože víte, že se vše děje správně, a každý z nás, a je nás tu hodně, musí

své věci pochopit, a proto se ten děj děje. Takže vidíte, že teprve vy jako Bůh tvoříte tento svět, ve kterém pak budete svobodně chodit. Vy jste pochopili do této chvíle Bibli naprosto opačně. Mysleli jste, Bůh už ho stvořil a my si tady lezeme, proč se to dělá... Teprve vás planeta porodí. Možná tady už sedí nějaká porozená miminka. Už vás je hodně, co začínají chápat, co se jim zastavuje automaticky poryv a útok těla, a to vám moc přeju.

Takže, ty teďko, Kristýnko, si budeš hlídat svoje tělo, aby neházelo knedlíkama. Musíš začít pracovat se svým tělem. Není silný generál, který ovládá druhá lidská těla, ale je nejsilnějším generálem ten, který ovládá své vlastní lidské tělo, protože když už to tělo neútočí, tak vám slouží celý svět. A to si potřebujete vyzkoušet. Fakt to nádherně pracuje. Představte si, já teď mám velmi mnoho práce, maluju, tvořím byt, ještě než jsou Vánoce, aby přijeli děti a měla jsem přijet už včera, předvčírem, do Prahy, a tak mě proběhlo hlavou: Ježíšmarjá, já bych ještě potřebovala vymalovat jednu, a ta místnost není ani veliká jako vysoká, protože jsem si myslela, že ji vymaluji jenom do úrovně trámů, jenže pak jsem zjistila, že ty trámy jsou tak o pět centimetrů, ono to není vidět, ale když by tam byla ta rovná čárka, tak by to bylo vidět. Takže já velký žebřík a lezla jsem až do špičky té vysoké místnosti, kde se jsem tam musela několik vrstev vymalovat. Teď jsem věděla, že kdybych to vymalovala celé - a pak si říkám ne, dneska udělám jenom jednu vrstvu a až se vrátím v neděli, tak začnu druhou vrstvu. Nemá to smysl, v pohodě, bez napětí. A najednou volá Zdenička a říká: „Hele, stačí, když přijedeš v pátek.“ Protože v pátek jsme měli ráno něco natáčet, pro vás, kvůli zadávání žádostí, a měla jsem to mluvit já, a ten pán, co to měl nahrávat, tak jemu onemocněl tatínek a nemohl přijet, takže já jsem najednou měla 24 hodin navíc. Jo. Ale napřed prapůvodně musí být to přijetí. Přece nebudu běsnit, všechno má svůj čas. Já si počkám, stejně to za mě nikdo nevymaluje. Tak co. Takže tohle je pokora. Radovat se z toho, tak jo, tak teď si udělám den volna. Potřebuju to, ne? A najednou se to otevře a máte všechno k dispozici.

/Smích./ Tak, teď je tady prosba, jestli za mnou můžeš přijít o přestávce, jestli bych se tě dotkla. Tak já tě ráda obejmu, ale na dotýkání nebude skutečně čas, Kristýnko, protože už jsou před tebou nějaký lidi s dotazem, dotýkání to nejde, to trvá velmi dlouho, to by nám ta hodina skutečně nestačila. Tak jestli chceš, tak se přijď alespoň obejmout. To zvládneme, jestli ti tedy tento dotek bude stačit.

Milá Ivanko, od roku 2013 jsem ve svém životě zažila dva pády a dva vzestupy v práci. Momentálně jsem na vzestupu. A zvraty v rodině. Dnes už vím, že vše bylo a je dobré, a bez těchto životních zkoušek bych nebyla tím, čím jsem, a nebyla bych tam, kde jsem. Dnes jsem šťastná, pokorná, nechci nic jinak, než je.

Výborně.

Vše jsem pochopila hlavně díky tvému učení, poslouchám tě dva roky. Ještě před dvěma lety jsem se modlila, meditovala a měla jsem přání, pak

jsem pochopila, že se modlím za něco, o čem nevím, jestli je to dobře. A vtom jsi přišla ty.

Ano, víte, já to teďko přeruším, abych tam do toho vložila, ano, když prokážete aspoň trošku pochopení, že vlastně je to trošku možná jinak, tak pak ta Adamcová tam přijde, protože se otevírá ta možnost, kdy jste připraveni. Bylo by zbytečné, aby tam byl někdo vsunutý jakoby dopředu, rychle a natlačený. Vy potřebujete tomu být otevřeni, aby to info k vám přišlo.

A vtom jsi přišla ty. Kdysi jsem měla plno otázek, dnes si dokážu odpovědět sama.

Jo, to je ten dopad.

Nebo najdu odpověď v tvých přednáškách, ale přesto mám dvě otázky. Za prvé: můžeš vysvětlit palmové listy? Pokud nevíš, tak v Indii je knihovna palmových listů, každý, kdo tam přijde, najde si list, na kterém je popsán jeho život od narození do smrti.

Ano, tam je vlastně načtená Akáša, to znamená historie planety, ale pozor, oni z toho teď udělali obrovský byznys. Ta Indie je velmi chudá země, takže lidé, kteří okolo toho jsou, a teď jsem zrovna byli nedávno v Košicích, ta jedna žena, která to organizovala, to setkání v těch Košicích, vyprávěla, a bylo jich tam víc, jak za to zaplatili nemalý peníze, ale navíc, ona říkala: „Ty jsi od nás odjela a já šupky dupky šla na Palmové listy. A pak jsem se musela smát, protože - je to dva roky zpátky - tam mi bylo řečeno, že nás čeká v rodině obrovský zvrát. Nahoru, dolů, nahoru, dolů. Mám dva syny, ti se dlouho neožení, nebudou mít děti. A dneska, dva roky potom už čekám třetí a čtvrtý vnouče, kluci jsou ženatí, žádné zvraty nebyly, všechno je úžasné.“ Hladina vaší i zvědavosti, proboha, nepátřejte. Žijte tady a teď. Teď to řeknu drsně, jsou Vánoce, omlouvám se - nečumte do budoucnosti, protože si v přítomnosti rozbijete držku. Všechno je jako v černém lese. Kdysi nám vyprávělo Nadjá, že v černém lese, když půjdete a budete si svítit pod nohy, tak neupadnete. Ale když budete svítit do minulosti, dozadu, tak si tu držku rozbijete, a když si budete svítit hodně dlouho do budoucnosti, tak si ji taky rozbijete, protože si nevidíte pod nohy.

Zkusím vám dát jeden malý příklad. Nedávno si mi stěžoval jeden muž. Prý obrovsky miluje svou ženu a docela ji svazoval, je tam žárlivost. Vyřešili si spoustu věcí, bylo to dost náročné, a ona ho taky miluje a rozhodla se, že ho neopustí, mají dvě děti, ale on každý den, každý den chodí z práce domů a naléhá na ni, aby mu řekla, jestli s ním ještě za deset, za dvacet let bude, až děti vyrostou. A já jsem se mu snažila vysvětlit: „Nedělej to proboha, ty máš žít tady a teď, a tady a teď znamená hurá, Jana je ještě se mnou. Tehdy ona zapomene na ty náročné chvíle, které s tebou prožila, a znovu tě bude milovat a možná víc, než tě milovala předtím. Protože nebudeš jak obtížný hmyz.“ Přivlastňování si těla druhého člověka je horší než nemoc, to si pamatujte. Ten člověk vedle vás nemůže dýchat a většinou se vám pak stane, že vy dostanete někoho, když se to rozpadne, kdo vás takhle sváže, abyste pochopili, co jste tomu druhému dělali. Takže když tady a teď budu rád, že ona tady je, že je se mnou, už nemusím řešit budoucnost.

A jestli tu budoucnost bude řešit, tak mu uteče. To se nedá. Všechno skutečně pracuje tímto způsobem. Uvědomte si, že tady a teď je jenom přijetí toho, co se děje. To stačí, nic jiného nemusíte řešit. Všechno půjde hladce. Tak.

Od těch palmových listů jsem zase odběhla, omlouvám se, znáte mě, já jsem takový kecal. Takže to jsou záležitosti, do kterých bude šfourot bílá magie a bude zvědavá, budete se chytat všeho možného a zvlášť, když se vám nebude líbit, jak teď máte peníze, rodinné poměry a všechno ostatní, práci. Ne, ne, ne, přijměte to, jak to je. Tehdy když to přijmete, budete příjemný usměvavý člověk a každá náruč druhého lidského těla se vám otevře. Jakmile se budete bát o své poměry, které chcete, aby byly lepší, budete nepříjemní, nebudete si to vůbec uvědomovat, a lidi před vámi budou zavírat dveře.

Za druhé: Od dětství mívám sny, ve kterých se se mnou přicházejí rozloučit moji příbuzní, když umírají. Všem jsem bílý mág, teď už mi nikdo neumřel, tak nevím. /Smích./

No tak si počkáme, ne. Nepátrejte proboha, tak si počkáte. Vždycky se pak uvidí, protože když samozřejmě ještě je vhléd do hmotné složky, ta hmota vám bude předhazovat různé duchy, různé věci, které se dějí. Nám třeba straší na statku. To mi teď vyprávěl František, a vyprávěla to Zuzka, protože v jednom z apartmánů se neustále rozsvěcuje a zhasíná světlo. A já jsem to dlouho nevěděla, a už tam byl i elektrikář a na nic nepřišel, já jsem to nikdy nezjistila, akorát František vždycky příběhne a řekne: „Už se zase svítilo nahoře, a když jsem přišel, byla tma.“ Já říkám: „To jsem asi byla na chodbě.“ A on: „Ne ne, to bylo nahoře.“ A už se to stalo mnohokrát i Zuzce, tam bude nějaká závada, ale oni to berou jako wow, na statku straší. Už z toho začíná být legenda, já se tomu směju: „Na statku straším akorát já.“ Protože tam žiju vlastně sama, já jsem v tom velikém baráku úplně sama, v té své části, kde mám byt, a mně se tam tak líbí. Jestli je tam nějaké strašidlo, tak ho tak miluju.

Dotaz posílám po rodině, nemohla jsem přijet, protože hlídám vnoučka.

Ježiš, to mě tak mrzí.

Moje dcera tě potřebuje slyšet víc.

No to je nádherné.

Půjdu na tebe 25. 4. v Českých Budějovicích. Petra

Pozdravujte maminku, pozdravujte Petrušku a vyříd'te jí všechny ty věci.

Milá Ivanko, je mi devatenáct let. Před rokem jsem si přiznal dlouho skrývanou homosexualitu. Byl to rok, kdy jsem dal sbohem mnoha odporům, včetně přijetí sebe sama. Letos jsem začal extrémně trpět na akné. Souvisí to s první, či pátou čakrou? Je to platba za odmítání mého pravého já? Moje maminka, která mě k tobě přivedla, si myslí, že to jsou obě čakry: první čakra nepřijetí, pátá čakra přílišná moje komunikace a hodně se otevírám. Rok 2019 byl pro mě hodně náročný a zároveň

úžasný. Protože poprvé jsem to skutečně já. V dětství jsem zažil šikanu a neměl jsem kamarády. Po odhození masky jsem našel přátele a posunul se na jinou úroveň, kde jsem byl šťastný a jsem šťastný. Na každém dni si umím najít něco, pro co jsem šťastný. Naučil jsem se mít rád všechny. Spousta mých kamarádů si myslí, že nemít odpory je nemožné, odsuzují mne, nerozumí mi, ale vždy zachovám klid. A celou situaci jenom pozoruji. Vše se uklidní a zase je vše v pořádku.

Ano, to běsní hmotná složka, která vás chce strhnout do nějakého odporu. Pamatujte si, člověk v 3D je vždycky náchylný k tomu jakoby posuzovat někoho druhého, kdo nedělá věci stejně, jako že „on je divný“, „on je špatný“, tak to není samozřejmě. Ano, to se odnaučte.

Je tento způsob vnímání správný? Dříve jsem toužil být oblíbený, dnes ne.

No výborně, konečně, pane bože. Když toužíte být oblíbený, tak hmotná složka, aby vás vyučila, z vás bude dělat neoblíbené. Stále si budete myslet: chci lásku, chci, aby mě milovali. Pozor, jestliže jsem všechno, tak já musím milovat druhé lidi, aby moje vědomí v druhých lidech mi to vracelo. Láska je vydávání, ne tahání lásky k sobě. Láska totiž se nedá k sobě natáhnout, lásku musíte tvořit. Vy jste celistvým bohem pro jednu planetu. Kdyby jenom jeden člověk u vás byl neoblíbený, to znamená s nějakým útokem vašeho hmotného těla na jakékoliv úrovni čakerní, tehdy se budou vracet podobné věci a budou se věci dít. Vy tvoříte jako bohové, jako hmota ne. A ta hmota má za úkol vás vyplivnout jako pecku z třešně až teprve tehdy, kdy tohle pochopíte, že jste vším.

Dále by mne zajímal tvůj názor na věc, ve které si nejsem jistý, zda jej správně vnímám. Je to můj humor. Rád si dělám z lidí legraci, ale nechci jim ublížit, nemyslím to vážně. Každého mám rád a každému bych pomohl, moje mínění není zlé, ale neberu ohled na pocity toho druhého. Proč to dělám, když vlastně nechci ublížit? To mě přivádí k další otázce, jak se koukat na situaci, která je v souladu s tvými názory, ale v nesouhlasu s názory ostatních. Rád si poslechnu tvůj pohled na tuto věc. Děkuji za to, že tu jsi.

Luki, dívej se. Teprve tehdy, až nebudeš i sám o sobě si myslet, že děj je špatný – tam je hodně podmínek – hmota totiž dělá stoprocentní vrstvu: jsou to všechna druhá lidská těla a plus tvoje tělo, které je také hmotnou složkou, není tebou. A naopak vědomí tvého těla a vědomí ostatních lidských těl je jednotné. To znamená, že ty potřebuješ přijmout i za sebe to, co děláš ty. Ty nemáš v úmyslu ublížit, chceš jenom zažertovat, to znamená, že když bys váhal, jestli nejsi špatný v tomto směru, tak už o té jedné hmotné složce si budeš myslet, že je špatná a bude ti tvoje tělo házet myšlenky oddělenosti. Teprve tehdy až se propojí vědomí všeho, budeš vědět, před kým zažertovat a před kým mlčet. Do té doby to vědět nebudeš, protože to je cílem tvého učení - vnímat tu jednotu celého vědomí. A tohle je důležité se naučit. Já taky jsem obrovsky ráda žertujícím člověkem, znáte mě, ale také najednou vím, že teď musím

mlčet. A i kdybych tisíckrát chtěla něco říct, tak zkrátka mlčím, protože vím, že ten člověk by to nedal, že by si to nějak jinak samozřejmě vybavil. Ale zase zlatá střední cesta - i ti druzí se někdy musí natrénovat. Protože odpory jsou vždycky každého lidského těla, na to nezapomeňte. Jo? Když řeknete před sto lidmi jednu věc, tak se to třeba dvěma nemusí líbit, přestože jste to mysleli dobře, ale to už je jejich věc. Kdybyste si to přitahovali k sobě, tak nevylezete z hmoty ven, a to není možné. Takže to není záležitostí jakoby společného, je to záležitost každého lidského těla, jak se zbaví odporu.

No a je to tady zase:

Smím za tebou o přestávce přijít, sáhla by sis na mě?

/Smích./ – Já bych to nestihla, já bych fakt ráda sahala na každého, věřte mi, ale to nejde, mám jen jedno lidské tělo, které jsem si oblékla a... Přijďte si popovídat, přijďte se obejmout, všechno se k vám dostane, nebojte se, v pravý čas. Nezapomeňte, že já, jako Iva, vnitřní duch, je s vámi neustále v jakékoliv chvíli ve vašem lidském těle i v druhých lidských tělech. Takže hmota Ivy je zástupná a může vám naprosto stejně pomoci jiné lidské tělo. Jste stejným duchem. Proto jsem vám vždycky říkávala, že byste neměli na Ivě lpět. Vy byste mě tím zabili, věřte mi. To nejde, já nejsem hmotná složka. Já jsem vaše vědomí a s tím nikdy neztratíte kontakt. Jsme všichni společně, vždycky jsme spolu. To si samozřejmě neuvědomujete.

P.S. V období dospívání jsem začal komunikovat s mimozemskou rasou, kteří mají podobný názor na věci jako máš ty, řekli mi spoustu věcí, které jsem tehdy nechápal. Dnes už je chápu, ale už s nimi nekomunikuji. Dospěl jsem k názoru, že už to nechci.

Výborně.

Jsem díky tomu bílý mág? Jsem bílý mág, protože vnímám v přírodě historii hmoty a podobně vidím, co se tam dělo? Luky.

Ano, ještě vychází z bílé magie, jinak by ta hmotná složka už mlčela, ale to nevádí, to není na překážku, to pomalu utichne. Jenom se toho nedrž a neměj zásady, jako jsou v bílé magii, kde je strach, přílišná úzkostlivost, abych něco neudělal špatně, to všechno hází hmota, která vás strhává do úrovně odporových věcí vašeho těla, které už neexistují. Pozor, to jsem chtěla ještě říct, ty jsi říkal, že jsi objevil tu homosexualitu. Homosexualita vzniká vždycky k odporu, kdy se stydíte za pohlaví. Pozor, většinou to vzniká tak, že třeba – nevím – chlapec bude odmítat dejme tomu děda, chování otce, někoho, kdo bude symbolizovat mužství v té rodině. Nebo žena bude odmítat třeba chování matky. Tehdy, vy když velmi silně prožijete odpor, tak si to vztáhnete na sebe. Já jsem muž, tam se někdo v té rodině po mužském pohlaví choval tímto způsobem, já takový být nechci, tak se stáváte vlastně jakoby oddělení od toho pohlaví. Zkus si, prosím tě, prohlédnout, zkus pochopit tělo toho člověka, který tam figuruje, aby byl bez odporu. I tenhle člověk za to nemohl, ty sis ho objednal, aby ses poučil. Správné je mít ho za to rád, co ti ukázal, že ty dělat nebudeš. Tehdy by se mohlo ještě všechno zvrátit

a přijít do přirozených kolejí, které tam pro tebe jsou jakoby připraveny. To se může stát. My jsme poslední dobou měli na statku dost mužů, kteří třeba po dvaceti letech homosexuality se najednou vyrovnali s těmito svými vlastně předky, které tam pochopili, dnes jsou přátelé a začínají se vracet jakoby k normálnímu, přirozenému svému fungování pohlaví tak, jak to je. Už je toho hodně, takže vy vlastně doháníte sami sebe. Ještě je tam jedna varianta, která je v této době opravdu extrémně výjimečná, kdy třeba podívejte se kolik mužů a žen nesnáší druhé pohlaví. Teď nemluvím o knedlíku, to je něco jiného. To je takovéto chlap řekne třeba: "Ježiš ty ženský, s kolika ženskýma... to je hrozné jako... „To samé ženy zase na muže. Když je to v minulosti a dnes si obléknete a vůči tomu pohlaví se obléknete - a kdo je chlap je blbej a kdo je ženská je blbá pro toho člověka. A už s nimi nechtějí mít nic společného, pak v téhle době máte připraveno, že se narodíte do ženského těla a cítíte se být mužem anebo obráceně, aby vás to dohnalo v tomto těle. A to je tedy peklo, to si pište. Je to v této době, protože jste nejblíž svému duchu. A je to pro vás to nejlepší, co jste mohli zažít. Já jsem vždycky v základní škole, když to směřovalo k dívčí válce ve třídě, to jste zažili: holky proti klukům, kluci proti holkám, dělali se naschvály, ale já jsem tomu nikdy nerozuměla v tom smyslu, že bych to dělala, vždycky jsem zmírňovala, obě varianty, protože jsem věděla, že je to nesmysl. Jsme rovnocenné poloviny jedné hmoty. To si pamatujte. A bez ní bychom nemohli pokračovat dál, protože planeta by se nemohla uplétat dál ve svém ději.

Mohla byste se vyjádřit k pocitům, které cítí a prožívá můj kolega v práci? Co znamená ten jeho prožitek, co to vlastně je. Někdy, když si spolu povídáme o vašem učení nebo duchovním stylu bytí, tak se mu najednou postaví chlupy na ruku a jeho celým tělem ve směru od hlavy až po nohy prochází příjemné vibrace a mravenčení. Říká, že je to příjemnější a větší prožitek, než kdyby měl orgasmus. Nazývá to tedy orgasmem vesmírným, duchovním, slova nejsou významná, dáváme jim sami význam, a pokud spolu přestaneme mluvit, tak je v tomto vibračním orgasmu tak dlouho, jak sám chce. Tyto pocity poprvé zažil někdy před 4 lety, když jel autobusem a plně zaměřil svou pozornost na zaschlou borovici. Nyní když se vědomě zadívá na jemu sympatický strom, nebo věc nebo osobu, tak tyto pocity prožívá opakovaně.

Výborně, nemusí si kupovat Viagru. /Smích./ Konec prdele, vážení, tak. Vysvětlím vám to. Mnozí z vás, když budu mluvit a něco vám dojde, tak se otevírá kanál a naléváte se jako božství do svého těla, za které jste se považovali. To je stav orgasmu. Je to při pochopení toho, co tady existuje. A když mu vyprávíte tyhle věci a je schopný to vnímat, tak on se navrácí jako duch plnohodnotně do těla. On to tam dřív směrem k té borovici tam to měl jako z těch bílomágovských stavů, ale nerozuměl tomu, protože borovice, ta ještě nemá odpory.... Teda má, ale jiné, pozor, nemá lidské ego, má to jinak nastavené, protože hmotná složka obecně má odpory, a pozor, tamty jdou silnější, ale jinak prožívané. To znamená, že stav boha je přijetí v té které variantě neboli třídě. A když budete milovat třeba strom, obejmete ho, budete mít prázdnou hlavu, budete cítit, jak se propojujete. Je to také vaše vědomí, ale v jiné fázi vývoje ve hmotě. Všechno, na co

se podíváte, jsem vám říkala, že duch je stoprocentní. Akorát je braná časoprostorová křivka, to znamená, jak dlouho jste tady v aktivní časoprostorové křivce. A to jsme tady všichni včetně rostlin, zvířat, kamenů, všechno jste fakt vy. Všechno jste vy. Takže tady jde o to, že když přestanete mít odpory svého těla, které útočí na cokoli a začíná se vám rozšiřovat pochopení, vysvětlovala jsem vám, že budete zažívat takový tichý, trvalý, stálý orgasmus stále. Ano, ano, mám to taky.

Je to člověk, kterému je 54 let a 4 roky se věnoval bílomágovským praktikám. Udělal kvantování, Reiki, spinování, uvědomil si však, že již nechce lidem ubližovat a prodlužovat jejich utrpení tím, že jim bude odebírat karmické zápisy.

Wau...

A plně začal respektovat vesmír, který těm lidem přes jejich nemoci a životní události sděluje, že je čas na změnu v jejich životě. Teď už tyto kroky nedělá, nastoupil cestu pokory, když vše je správné a děje se tak. Je to poselství pro nás a je nám ku prospěchu.

Výborně, já můžu jenom zatleskat. Super, ano, perfektní, kolega... je bomba, už směřuje do pokory. Víte, já jsem teď v Trnavě vyprávěla o člověku, který nedávno velmi, velmi nehezky o mě mluvil, samozřejmě se na něj nezlobím, on je moje já, nemluvil o mě hezky, protože mi nerozumí. Ano, bílá černá magie mi nemůže rozumět, protože tomu nerozumí, a dokonce řekl někde, že já souhlasím s vražděním dětí.

Na základních přednáškách ve Starých Křečanech jsem vyprávěla příběh, který jsem kdysi dávno zažila, to už tedy 36 let, protože mé starší dceři byly dva roky - ráno na zahrádce jsem okopávala zahrádku, najednou se otevřelo moje nitro a božský hlas mi dal otázku, a říká mi: „Ivanko, co bys dělala, kdyby ti zabil někdo Lucinku?“ Mně vypadla motyčka z ruky. No, co bych mohla dělat, nic. Když vám někdo zabije dítě, tak se to stane. Ale musela bych žít dál. Kdybych běsnila, vyváděla, nenáviděla, tak budu otravovat život těm, které miluju. Mému muži, mým rodičům, já tady musím být dál, třeba pro nějaké moje další dítě. To si člověk nechce vybrat ve svém osudu, ale když se to stane, musí to přijmout. A tehdy se ozvalo: „Výborně, dítě moje, jak by ses chovala k tomu vrahovi. Jsem řekla: „Nijak, já bych ani nešla na soud, ani bych nečekala, jestli ho chytili, nechtyli. Protože kdybych já někoho zabila, to by pro mne bylo mnohem horší. Když se v noci vzbudíte a jdete na záchod a víte, že jste někoho zavraždili. Navíc ten člověk neví, že to dělal sám sobě, takže jemu se to stane. Buď jeho tělu nebo někomu, koho bude mít rád, možná víc rád než ostatní.“ A tenkrát jsem cítila obrovské pohlazení, které projelo celým mým tělem a ozvalo se: „Výborně dítě moje, právě proto se to nestane.“ A tenhle člověk, který to slyšel, nepochopil, nemohl, on za to nemůže. On neví, že odsudkem na mě a tím, že nerozumí, rozvíjí odpor těmto dějům, takže on sám roztáčí koloběh karmy. A já, která jakoby souhlasím s tím, co se děje, ji stavím, protože karma je odpor vašeho těla, kterým jste nikdy nebyli. Takže on ubližuje a neví to, a neví, že Iva informací pomáhá, neboť informuje své vlastní vědomí tady na planetě, aby vědělo, jak to ukončit. Na takového člověka se nemůžete zlobit. Jeho čeká

dlouhá pouť, ale co je úžasné, on mi dělá neuvěřitelnou reklamu. Tak jenom houšť a větší kapky.

Tak. Milá Ivanko, jsme tři kamarádky. Moc rády tě posloucháme, je super, že můžeme společně vše probrat a je úžasné pozorovat, jak v danou chvíli zaujme každou něco úplně jiného. Ale nejsme si jisté, jestli jsme správně pochopily, když přijde bolest, nemoc. Ano, říkáme si hurá, platím. Ale když nevíme přesně, jestli probíhá platba z odporů minulých životů nebo v současné roli, jestli stačí jen v klidu bez odporů přijmout s pokorou platbu a už se nepídit, proč se mi to děje. Děkujeme, Helena, Hanka, Jitka.

Ano. Víte, i zvědavost odkud kdy to máte, vás nemusí zajímat. Vždycky, když přicházelo Nadjá v letech, kdy ještě Iva nebyla tak zdatná, a muselo přicházet, aby mě pomalinku rozvzpomínalo, tak vždycky vyprávělo, že správný postoj k nemoci nebo k bolesti je říct si: „Já, něco se mně hojí.“ Ano, já sama, když by mě něco bolelo, tak mám pocit dorovnání a ta bolest mi dělá dobře. Já opravdu vnímám, jakože si to zasloužím. A teď zrovna mám čerstvý zážitek, protože – natáhl jste si někdo sval? To je strašně dlouhá doba, to třeba trvá týden, 14 dní, někomu i měsíc. A já, pořád jsem na těch štaflích, a především jsem si při odskoku ze štaflí, dělám také někdy blbosti, nebojte se, jsem si natáhla sval na lýtku. A v noci opravdu, když jsem pak šla na záchod, tak jsem už jako kulhala. Říkám si, to jim těm miláčkům předvedu, jak Iva kulhá, to bude super. No a ráno jsem vstala a nic mi nebylo. Takhle to pracuje. To je to přijetí. Nemusíte hned jako jo, jo, jo, namlouvat si. Ne, tak co, bolí mě to, no tak bóže. To je to nejlepší přijetí, jaké můžete mít. A skutečně to opravdu velice rychle proběhne, neuzavře se odporem, kdy nechcete, to, co vám je, vidíte to komplikovaně, protože zítra máte někam jít, kde máte působit lehce a vy tam budete kulhat... tam jsou různé varianty, co vám háže do hlavy vlastní mysl, tak jak to bude a jak to odmítáte mít. Ne. No bóže, no, tak budu kulhat. A ono to opravdu zmizí. A je to krásné takové věci prožívat. A pamatujte si, vždycky je to z minulosti, co člověk platí, a je jedno, jestli jste si to nastavili v odporech z minulého života, kdy pokračuje děj, který jste neuměli, nebo jste si to vytvořili tady a tady se to zkrátka musí splatit.

Milá Ivanko, chtěla bych ti touto cestou poděkovat za tvoje učení, díky tomu se mi mění ve všech směrech život, hlavně s maminkou. Před 26 lety mi zemřel tatínek a před deseti lety sestra. Od té doby se maminka uzavřela do sebe, a truchlí doted'. Dříve jsem běsnila v sobě, že mě maminka odmítá a nechce se mnou trávit čas, všechno dělám špatně, atd., atd. Pokaždé, když jsem od ní odcházela, tak se ve mně střídaly pocity lítosti, zlosti, smutku, pak jsem nemohla spát a probudila jsem se v noci. Ted' se to změnilo. Co tě poslouchám, když jsem naposledy byla u maminky a povídaly jsme si, bylo to najednou jiné. Když na mě nasadila pohled rozzuřeného býka a spustila, už jsem jí to nevracela jako dříve. Bylo to jiné. Poprvé moje 76letá maminka na deset minut ztratila řeč, i výraz obličeje se změnil.

Výborně. Tady uvidíte ten zázrak. Satan shodí masku a přijde božství, které se osvobozuje. Když vy nemáte odpor k tomu, co ten druhý dělá, smí se změnit, všechno je ve vás, ne ve vnějším světě.

Já to ještě za chvíli dočtu, já vám chci říct můj zážitek. Mně, když před 27 lety zemřel tatínek, tak moje maminka mě 10 let odmítala. Každému říkala, že je sama, přitom všichni věděli, že žijeme v jednom domě. Ona nesnesla, že my jsme se smáli, protože jsem měla malé děti, ty si zasloužily smích a žít dál, a už jsem o tom dneska mluvila, vzpomeňte si, s tím malým dítětem, jak mě prozkoušel Otec tou otázkou: Co bych dělala, kdyby mi zemřelo dvouleté dítě. Ano, musíte tady žít vždycky dál. Vaše osobnost je napůl ponořená, jako když vidíte obrovskou kru plující na moři, tak část té kry je ponořená pod vodní hladinu a část je nad vodou. To nad vodou je vaše vědomí, které je obaleno hmotnou složkou druhých lidí a všeho možného, co vidíte, tu druhou máte v neprojeveném světě. A teď si vezměte, že z toho projeveného odkládají se ta lidská těla a duch jde dolů, kde ti lidi umírají a ti druzí jdou zkrátka nahoru. Vy tu máte být pro ty, se kterými tu jste. To je vaše realita. To se musíte naučit. Tehdy nemůžete přijít o nikoho jiného, když dosáhnete cíle. Protože druhý jiný neexistuje, všechno je já. A dojdete k tomu jenom respektem. A já jsem tu maminku – občas jí říkám: „Maminko, pojď si s námi sednout dolů,“ ne, odmítala. Ona chtěla trpět. Světu dávala najevo, jak toho tatínka milovala. A pamatujte si, světu to bylo vždycky jedno. Lidi mi vyprávěli, jak ji zažili na hřbitově, tam volala a plakala, co jsi mi to udělal, a ona v té své samotě byla úplně zazděná. A teprve tehdy, až vám to bude úplně jedno... vždycky jsem jenom přišla, nabídla jsem, a zase jsem se stáhla.... se začala ta maminka měnit. Teprve tehdy budete mít úspěch. Takže tady uvidíš, Helenko, jak to pracuje krásným způsobem. Ano.

Poprvé jsem odcházela domů spokojená bez pláče, už mi nevadí, že se mnou nechce trávit čas. Vždyť nejsem a už nebudu nikdy sama. Musím přiznat, že to nemám ještě zvládnuté na 100%, ale ty malé krůčky jsou super. Ivanko děkuji, že jsem tě na své cestě mohla potkat. Děkuji, Helena.

Skutečná realita je ta, že vy jste si vzájemně s maminkou, to znamená ty dvě Vědomí, oddělená hmotnou složkou, slíbily, že se to naučíte společně. A to je úžasné. Každá ta jednotlivá část je rovnocenná té druhé. Jedna druhou potřebuje ve svém vývoji, protože si podáváte ruce a kráčíte společně dál. Takže naopak: děkovat, že mi to ta maminka dělá. To už je top.

Ivanko, je odporem k neplacení plateb, když se nechám imunizovat, abych zůstala zdravá v podzimní a zimní sezóně? Nebo to mohu brát jako ohled ke kolegyním, že za mě nemusí sloužit? To byl můj lidský záměr, děkuji za případnou odpověď, Eva.

Záleží, jestli to prožiješ s negativními emocemi nebo bez nich. Pamatujte si, vy se můžete rozhodnout cokoli tady udělat, cokoli, dokonce můžete i dát strašnou facku druhému člověku. Ale jenom proto, že ho milujete. A teď, co to znamená.... Kdyby ten

člověk vám přišel ublížit a něco ošklivého vám přišel udělat, třeba možná i zabít, i takové varianty můžou být, tak vy si o něm nesmíte myslet, že je špatný. To dělá hmotná složka sama, máte to v tom ději svého osudu nabídnuté. Nesmí vám to vadit, žádný vztek, to znamená respekt k tomu, co to tělo dělá, žádná lítost, jenom víte, že on by si teď ublížit sám sobě. Takže mu řeknu: „Nedělej mi to, budu se muset bránit.“ Když neposlechne, budete muset tu facku třeba dát. A třeba i strašnou. Ale v tu chvíli tomu člověku, a i sami sobě, pomáháte. Tady je velice mnoho podmínek, které potřebujete pochopit a vy k nim samozřejmě dolezete. Protože už máte hodně nakročeno. Jsou to samozřejmě výjimečné příběhy, nemyslete si, abyste si pak neříkali: Hele, Adamcová nás vede k tomu, abychom se fackovali, to teda ne, k tomu vás nevedu, ale chci vám říct, že můžete tělem udělat naprosto všechno bez negativních emocí, když je důvod k tomu, abyste někomu – a teď mě dobře poslouchajte – pomohli. Protože on sám sobě činí. Vzpomeňte si na Krista: „On neví, co činí.“ Takže jestliže já budu přistupovat k tomu, že já kvůli kolegyni nechci být nemocná, ne, víte, když nebudete mít odpory těla svého jména, tak vaše tělo si udrží svůj stav zdraví. A i imunitu. Imunita hodně souvisí se vztahem sama k sobě. Tedy pozor – ne k vaší skutečné realitě, ale k tomu, za co se považujete.

Teď mi ještě naskočilo něco jiného, já trošku malinko odběhnu. Nedávno na facebooku tam velice jedna moudrá žena krásně vysvětlovala jednomu muži, který ještě pořád nechápe, co říkám. Občas už to jeho tělíčko neběsní tolik, jak dřív běsnilo, udělal veliký pokrok, já ho musím pochválit, ale přesto nevěří, protože ještě pořád odmítá ten děj svého osudu, co se děje. Takže nemůže ještě samozřejmě vidět změny. A ta žena tam krásně vyprávěla nádhernou věc, já jsem se moc smála u počítače, akorát jsem nemohla odpovědět, protože mi doschla barva a šla jsem malovat na štafle, a když jsem se vrátila, tak už jsem to nenašla. Já to neumím hledat. Takže když mi to takhle někde uteče, já už to pak nedohledám. A to je asi dobře, protože ty lidi si asi poradí. Tak ta úžasná ženská mu vysvětlovala, že si prožila neuvěřitelná dramata ve svém životě, byla v insolventi, dvě malé děti, nechtělo se jí žít, zabít se nemohla, že by dětem zhoršila ten osud, všechny ty peripetie, co zažívala, a říkala, že od té doby, co přišla Iva, mám nádherný život a všechno se mi změnilo. Ano, protože mě pochopila. A ona tam psala nádhernou věc. A to se mi strašně líbilo. A teď vám to vysvětlím. Ona tam napsala: Přesto, že Iva mluví někdy jak hotentot, a není jí vůbec rozumět, tak všechno je pravda. /Smích. Potlesk./ A já vám vysvětlím smysl hotentotčiny. I to je program těla, na který se díváte. Představte si, že jsem učitel, který učí své děti a musí být velmi přísný. A mezi nebem a zemí, to znamená mezi vaší skutečnou realitou ducha a hmotné složky existuje takzvaný rigól, který je velice obtížné překročit. A proto úkolem Ivy je mluvit hotentotsky, protože někdy Iva mluví z pozice 3D člověka a někdy mluví z pozice 5D člověka. Takže se vám může někdy zdát, že si i odporuje informací. Ale rozezná to jenom zdatný žák. A když to rozezná, a ověří si, tak jako učitel jsem mu nalila to, co jsem potřebovala. A vy to prokážete na své praxi. Byla bych špatným učitelem, kdybych svým žákům nedávala písemky, a úkoly, a zkoušky, protože já nebudu ten učitel, který bude napovídat, jak to vyřešit, jak to vypočítat. Beztak to musíte vypočítat, vy to musíte vyřešit, abyste vy prošli a uměli jste to. To už vám totiž nikdo nesebere. Já bych vlastně podváděla sama sebe. Tak proto vám říkám, ať žije hotentotština. A vidíte, je to správně

nastaveno. Mezi jednotlivými dimenzemi existuje rozpor informačně, který uvidíte z jedné či druhé strany, samozřejmě hlavně z té spodní strany, která ještě nerozumí, takže vždycky je takzvaný rigól mezi dimenzemi, který vždycky takhle působí. Nejsilnější rigol je mezi hmotou a nebem. Pak už jak budete v nebi, tak se to bude samozřejmě trošičku měnit, ale tohle je velmi důležité pochopit. I dneska v té frontě tady byla žena, jsme se smály, protože říkala, že před pár lety mě poslouchala a vůbec mi nerozuměla. Já jsem nedávno byla na statku, přijeli dva známí, muž se ženou, máme se moc rádi, jako já se všemi lidmi, a mluvili jsme úplně jemně, velice jemně o věcech, ale seděli tam i mí dva zaměstnanci, kteří neposlouchají, ale máme se velmi rádi, a najednou ta žena, ta jedna moje zaměstnankyně říká: „Ivanko, my vám vůbec nerozumíme.“ – Ale my jsme nemluvili vůbec duchovně. Tady už existuje takový rigól, že mezi vámi je naprosto jiná vibrace a to je jako když vy mu dáte otázku tomu člověku, a on vůbec neví, co říkáte. On vám neumí odpovědět. Ale i tohle musíte zažít.

Nedávno mi vyprávěla nějaká žena, že chodí takhle se svou kamarádkou si sednout v práci na oběd do té místnosti, do nějaké té jídelny a že tam sedí nějaká jiná kolegyně a taky na ně nedávno koukala a říkala: „Já vám vůbec nerozumím.“ Ale nemluvili také způsobem, který by si mohli dovolit před cizími lidmi. Ano, jste někde úplně jinde, a zažijete to, a pozor, možná přijdete o velmi mnoho kdysi dávných přátel. Všechno je správné. Nezapomeňte, že nesmíte nic vlastnit, ani své přátele v minulosti. Ani ty, co přicházejí, vše je volně průchodné. Vám patří naprosto vše, ale až tehdy, až to pustíte.

Ivanko naše milá, co dělá Vědomí, když tělo spí. Děkuji ti, Ela

Vědomí si potřebuje taky trošku odpočinout od těch kravin, co dělá tělo. Takže prosím vás dopřejte mu to.

Já vám teď řeknu trošku jinou věc. Mně nedávno přišla jedna otázka, která přišla mailem, a ta se mi strašně líbila, a já vám ji dnes tady trošku zpřístupním. Ta otázka zněla, jestli si Vědomí boha uvědomuje, že existuje, svoji existenci. Teď už si snad odpovíte sami, že. Neuvědomovali byste se sami sebe jako božské Vědomí, kdyby neexistovalo ve vesmíru 4% hmoty. Takže vaše Vědomí boha potřebuje hmotnou složku, je to tedy fyzikální zákon, to už víte, který je absolutně při vývoji nastaven každé jednotlivé vesmírné jednotky, abyste si prožívali to, co potřebujete, jinak byste byli sice živí, ale mrtví. Život vám teprve ve hmotě přináší prožitky. Je pravda, že ta třetí dimenze je dost náročná, ale to už máte skoro za sebou, takže si to užívejte. Jinak byste nevěděli, že existujete. Taky dobrý, ne.

Milá Ivanko, poslouchám tě druhým rokem. Přesto ještě nemám všechny tvé přednášky poslechnuté, a i když jsem podobnou otázku i odpověď již někde slyšela, stále nemám jasno v jedné věci. Mám velmi ráda mnoho lidí, ale ano, stále ještě ne celý svět. Přihodilo se mi, že jsem pravděpodobně vstoupila do učení, na to už teď odpověď od tebe jsem slyšela, díky tomu vše zvládám, tak jak zvládám. Chtěla bych se ale přesto zeptat. Často říkáš, že máme milovat všechny lidi stejně, ať se jedná o kohokoliv, tomu snad rozumím. Ale jak je to se spřízněnou duší?

Když jsme všichni jedno, jsme spřízněni všichni dohromady v Jednotě, ale pocit vzájemného pochopení a splynutí duší u jednoho ve větší míře pouze stav těla ega čili zamilovanost nebo zde můžeme potkat někoho, u koho cítíme opravdu nějaké hlubší spojení?

Pamatujte si, vy jako Vědomí nemáte s hmotnou složkou naprosto nic společného, jenom časoprostorovou křivku, to znamená délku času v prostoru, kterou se tady pohybujete. A takzvané spřízněné duše, to je hlavní výraz a hlavní cedule, kterou si píší bílí mágové na své tabule. Tou spřízněnou duší myslí někoho, kdo je pro vás připraven. Prosím vás, tak to není. Vy jenom na ulici třeba budete milovat naprosto všechny stejně, protože jim budete rozumět. Je to jako ten deváťák, který rozumí osmákovi, osmák sedmákovi až do té první třídy a možná i do školky, ale pozor, protože budete rozumět, budete vědět, co prožívají. Už jste si tím prošli, vy jste taky kdysi dávno nerozuměli věcem, ale pozor, poznáte na ulici i člověka, který je s vámi v deváté třídě, i kdybyste se nikdy neznali. Protože vy už jste nad hmotnou složkou, téměř nad hmotnou složkou, a víte, že z toho těla netrčí žádné rohy ani parohy. /Smích/ Už ten člověk svým chováním, tou uvolněností, lehkostí, vám tu příbuzenskost umožňuje. Teď jsem vám vyprávěla, že nám ti zaměstnanci nerozuměli, že jo. Já je miluji naprosto stejně, já vím, že si musejí prožívat ty svoje kritiky k různým politickým, ekonomickým a nějakým věcem... Mně je to naprosto šumafuk. A soucítím s tím člověkem, vím, že tím si musí projít, ale občas, když mu ukazuju tu lehkost toho bytí, jak je mi jedno, co dělá pan Babiš, a to stačí. Ano, každého role jest jeho věcí. On si pro ni přišel, zahrát ji musí, a není špatný, nikdo tady není špatný, a k tomu si zkrátka musíte dojít. Protože každý má tu jinou délku časoprostorové křivky. Takže tady vlastně ten vstup do toho učení je i tím magnetem při té zamilovanosti, jenom to spojení ucítíte s člověkem, kterému budete rozumět.

Já si pamatuju, kdysi dávno přišel Jirka domů a dívali jsme se i s mými dětmi na jeden film. Byl to film o nějakém takovém bojovém umění, kdy ten chlapec se tam učil něčemu hrát, a byla taková nádherná harmonie v tom obýváku. Najednou, ten film končil tím, že ten chlapeček nebo už mladý muž se vzdal toho vítězství. Přesto já i Péťa, a i Lucinka jsme cítily, to se pak ukázalo, že vyhrál. Přestože jako by prohrál. A do té harmonie, kdy my jsme si tak chrochtaly ta tři těla, najednou ten Jiří prohlásil: „Srabe.“ /Smích/ Myslím, že jedné z těch holek zaskočilo. Já jsem mlčela, neřekla jsem nic, ale ta děcka se ještě otočila a snažila se toho Jirku ještě přemluvit: „Ty nevíš, že on vyhrál?“ „Jak vyhrál, vždyť on prohrál.“ Nebylo možné... a tam najednou cítíte ten schůdek. Já už jsem věděla, že nemusím nic obhajovat, že to moje děti mají takhle a Jiřík to má takhle. S tím se musíte smířit. Je to naprosto správně u každého člověka, protože každé tělo má svoji pravdu. A teprve tehdy, až budete respektovat pravdy všech druhých lidí, teprve tehdy najdete společnou pravdu. Hlavně přestanete mít tlak na trojce, to je strašně důležité. Tak.

Často slyším večer či ráno zvonit zvonek. Už jsem si mnohokrát říkala, že mi asi zvoní v hlavě. Vypadá to, že ano, protože když jsem se opakovaně ptala manžela, či jiných, zda to také slyší, dívali se na mě, jako bych spadla z višně. Může to mít nějaký jiný význam nebo mě egoušek něco

zkouší, abych se náhodou nenudila. Děkuji moc za vše, ať už moje dotazy zazní či ne, jsem moc šťastná, že mohu být součástí těch, kteří tě slyší, mám tě ráda, Ivanko, s láskou Tereška

Tereško, je nádherné slyšet zvony. Já jsem kdysi dávno slyšela dítě, které jsem měla počít, a nemělo se narodit. Já jsem to někde kdysi vyprávěla, to je horší varianta, to mi věř, protože to mi bylo osmnáct, a byla jsem obrovsky zamilovaná a chtěla jsem jet na dovolenou s mým chlapcem s tím, že bychom jeli na pionýrský tábor, to vlastně nebyla dovolená, byly to prázdniny, pomáhat jeho tetě, ale naši řekli: „Ne, nepojedeš nikam, ty bys otěhotněla.“ Já jsem tři měsíce před tím už slýchávala plakat miminko. A když jsem se občas ptala, jestli ho někdo slyšel, tak to neslyšel. Já jsem věděla, že budu těhotná. Někdy ten zvuk a hlas se skutečně uděje. Ono se to skutečně stalo, takže já jsem poslechla mé rodiče jako vzorná dcera, bez námitek, vzdala jsem se měsíc svého chlapce s tím, že on tedy odjede pryč. Bude si podle mě tenkrát užívat a já půjdu makat do sklárny, prokládat papíry mezi skla. No jo, jenže za měsíc se vrátil a my jsme byli jak šílení a takže jsem otěhotněla. Víte, ti rodiče. Nechtěli nám to dopřát, dobře jim tak. Takže... Zvony můžou být dobré znamení.

Zdravím Ivanko, nemohu být na dnešní přednášce, a tak posílám dotaz po svém náhradníkovi. Kdo hovoří, když se mnou mluví hlas, který vychází z mého nitra. Když hovoří, cítím vibrace v těle, například v srdeční čakře, mluví v mužském rodě, ale jen v noci, nebo když jsem v klidu a přítomnosti. O nic se nesnažím, nic si nepřeji, nemedituji, jen jsem a přijímám život a situace. Jaké jsou konání tělem, až zapomínám na čas. Radí mi a ujišťuje mě, že jsem milována, mimo jiné mi často opakuje, že si nemám nic vyčítat, a také já jsem ty a ty jsi já, je to Satánek nebo Vědomí? Děkuji za odpověď Eva

Evi, jestliže to je nestranná odpověď, což ta nestranná odpověď tam zaznívá, tak by to mělo být Vědomí Boha. Jakmile tam ale někde ucítíš, že odpověď je stranná, on Satan je velice mazaný, někdy se mi stává, že lidi píší, že mě vidí ve snu, a pozor, jsou dvě varianty. Buď se za mě Satánek převlíkne, a zkontroluje velice dobře, jestli mě posloucháte dobře. Protože někteří – a proto jsem vás varovala, abyste neobdivovali, protože kdybyste mě obdivovali, propadnete omylům. Uvidíte Ivu, sednete si na prdel a poslechnete každou kravinu, co z ní vypadne. To nesmíte. Takže poslouchejte bedlivě, co říká a k čemu vás ta Iva tam možná převlečená vede. Anebo může být skutečně Nadjá za mě oblečené, ale to byste měli rozeznat sami, a to je to samé, co jsem říkala s tou hotentocínou. Tam už musíte sami rozeznat, kdo tam na vás mluví.

Ivanko, v poslední době se mi pořád připomíná příběh Joba a nějak vnímám jeho důležitost pro mnohé z nás. Můžeš nám k tomu něco povědět, prosím? Jana

Janička Zaire, já to neumím přečíst, Jani, to je strašný. Já si to myslím. Ano, Jani, vezmi si, že pravá víra, to znamená skutečný Duch, přijímá absolutně všechno. To v té Bibli je nastaveno tak, že vidíte, že on přijal vlastně defacto smrt celé rodiny, ztrátu

veškerého majetku, a všeho, a věděl, že se děje to správné. Ta Bible vám říká spoustu správných věcí, jenom někdy byla chápána jinak a někdy byla překrucována. A teď krásně v té Trnavě Jurášek, který je velice, ale velice zdatný, on se nechal pokřtít až v docela vysokém věku, a pak tu Bibli fakt měl nastudovanou, říkal mi nedávno, že kdybych tenkrát přišla do jeho života, že byl až fanatický, tak mě asi uškrtí. Ale dneska mi rozumí a on tam nádherně řekl, že vlastně si myslel, co bude dál po té Bibli, a najednou zjistil, že když ji čte po informacích a po setkání s infem od Ivy, tak vidí, kolik bohatství v ní přehlídl. A dneska té Bibli rozumí naprosto jinak než kdysi. Je to jako když budete mít knížku, která vás osloví, odložíte ji a přečtete si ji za pár let. Zjistíte, že je naprosto jiná. Vy jste vyžráli, vy jste něco jiného načerpali, tady můžete vidět, že nemůžete druhému člověku vsunout víc informací, než on je schopen pochopit a vidět to. Tak netlačte pilou na druhá lidská těla. Vše má svůj čas. Jednou byla na statku žena, ta mě strašně rozesmála, byla báječná, my jsme se moc nasmáli. Říkala: „Ivanku, já jsem kdysi studovala čínštinu, protože jsem jezdila do Číny studovat čínskou medicínu. Deset let jsem jezdila za panem učitelem, které jsem milovala. A jednou tam přijedu, on kupodivu začal používat něco jako numerologii nebo Feng shui, něco takového jakoby bílomágovského a najednou se ke mně otočil a řekl: „Máš v sobě ještě pýchu.“ „Já jsem se tak nasrala, že jsem ukončila pobyt, odletěla jsem z Číny domů a pak jsem tři měsíce ryla držkou v zemi. Naštvaná, nic se mi nedařilo, a do tohoto prostředí, do toho dramatu mně nějaká moje kamarádka poslala tvoje Staré Křečany – poslechni si tuhle ženskou. Tak jsem si to rozklikla a ty jsi se tam zrovna 4 minuty chlámala jak divá. Ty 4 minuty jsem vydržela a pak jsem řekla: „To je kráva.“ A tak jsem to někde uklidila v tom počítači. A další tři měsíce jsem ryla držkou v zemi. Po třech měsících, když jsem si stěžovala té mé kamarádce, tak mi napsala: Už sis poslechla tu Ivu? Tak jsem si říkala: „No dobře, tak, tak ještě no...“ A když jsem si na to klikla, tak jsem ti s úlevou rozuměla. Od té doby žiju jak na obláčku.“ Všechno má svůj čas. Ty další tři měsíce rytí držkou ve hmotě stály za to, věřte mi. Nic se nedá urychlit a nic se nedá zpomalit, takže pozor, potřebujete být Jobové.

Milá Ivanko, mám dvě vymodlené holčičky, dvojčátka. Staré tři roky a osm měsíců. Jsou úžasná a snažím se s nimi trávit co nejvíce času. Péče o ně byla od začátku náročnější než o jedno dítě, a tak jsem někdy již pěkně unavená. Když už fyzicky dost nemůžu, tak to přijde, vznikne situace, kdy holky chytanou amok a řvou a řvou, ale tak do výšín, že se někdy bojím, že na nás sousedé pošlou sociálku. Někdy je neumím utěšit, nevím, jestli je to vztek nebo co vlastně. Snažím se zůstat v klidu, ale někdy to nejde a začnu na ně řvát, což mě za chvíli mrzí. Zkouší Satánek, co vydržím? Hezké Vánoce, Iva.

Poslyš, možná by stálo za to, to zkrátka zastavit, ale nechat je. Já jsem vám kdysi vyprávěla příběh, kdy opravdu nechala Petruška uřvat Francí, protože ta tam taky vyváděla pěkné věci, a chtěla si vynutit svoje věci. A tím ubližovala samozřejmě tatínkovi, že Paolo nedával to, že děda si navykl tu holčičku na sebe a tvrdil těm děťátkům, že je nejvíc miluje on. Znáte to takové ty dědečky a babičky, někdy to dělají i rodiče, pozor, to dělala kdysi dávno moje tchýně, kdy říkala: „Papa pá, papa pá...“ a

když to říkala po desáté, tak holkám jako malinkým došlo, že babička odchází a začaly řvát a jí to dělalo dobře, že ty děti brečí, že jí mají rády. Některá lidská hmota to považuje za důkaz lásky. A vůbec v tom nevidí – v tom je hluboká neznalost – že trápí ta vnoučata, která miluje, nebo ty děti. A tak já dělala „Papa pá“ - prd, a zavřela jsem dveře. Musela si babička zvyknout a pozor, byla to úžasná ženská. Nikdy bych ji za to neodsoudila, jenom jsem to zkrátka zastavila, a tím jsem jí pomohla. /Smích publika./ A samozřejmě jsem vedla holky k tomu, aby babičku milovaly. Ona si to zasloužila ona byla fakt hodná ženská, ale tohle neměla jasné. /Smích./ Taky mě velmi milovala. /Smích./ A to si musíte všechno vybojovat samy. /Smích./ Ano, takže jsou věci, které zkrátka potřebujete pochopit. Takže někdy musíte té hmotě ukázat vocád' pocád'.

Pokud by někde řvaly spolu a vydržíte to, tak je strčte do jedné místnosti a řekněte jim, že smí přijít, až přestanou brečet. A tenkrát co se stalo v tom příběhu, ta Francí, když si večer pro ni moje děti jely, tak začala v autě: „Já chci za dědečkem.“ Ti rodiče se tak těšili na to dítě, které nevědělo, co se děje, ono si myslelo, že dědeček je ten nejlepší, že jo samozřejmě. A Peťa viděla, jak to trápí toho tatínka. A jednou už to přesáhlo nějakou hranici, tak řekla: „A dost.“ A když sjeli do podzemních garáží, zaparkovali před tou garáží, tak řekla: „Já jdu napřed, vem Matýska,“ vzala tu dvouletou holčičku, vyběhla s ní nahoru, postavila ji do toho obýváku (Víte v těchto státech otevřete dveře a jste v obýváku. U nás je napřed předsíň.) Postavila ji do toho obýváku a říká jí: „Tak. My jsme se na tebe celý den těšili. Ale jak je vidět, ty s námi nechceš být. Takže my ti to teď splníme. My teď půjdeme jíst (ona určitě nebyla hladová, protože babička dobře vaří). Chtěli jsme hrát nějaké hry a dívat se na televizi, ale ty teď půjdeš spát, protože když nás nechceš vidět, tak nás vidět nebudeš.“ Svlékla ji, oblékla jí pyžamo, holka řvala jak tygr, prdla ji do postýlky a zavřela dveře. A teď říkala: „Mami, my jsme tam seděli jak za trest. To dítě řvalo jak siréna. Nám ani nechutnalo jídlo, žvýkali jsme, polykali jsme, pak jsme si tedy pustili televizi, tu jsme museli dát víc nahlas /Smích/, ale mami, já jsem byla jak kamenná. Když to trvalo asi hodinu a půl, tak najednou slyším: Maaaaminko – už úplně vydýchaná, tak jsem otevřela dveře a zeptala jsem se: „Chtělaš něco?“ a ona: „čuráát, čuráát“. Jak kamenná jsem ji vzala, nechala jsem ji vyčurat, holka hekala a doufala, že ji vezmu do obýváku. Načež jsem ji natáhla kalhoty a prdla ji zase do té postele a nechala ji fakt ũrvat. „Druhý den jsem se chovala úplně úžasně, já jsem věděla, že teď tohle musím prorazit. Musím ten jeden den to vydržet. Druhý den jsem se chovala jakoby nic. Byla to Francí, byla hodná, všechno bylo v pořádku, odjeli jsme“, říkala, „ A v neděli večer jsme jeli vyzvednout děti. Nádherný děj. Dítě sedělo vedle Matýska vzadu a píplo: „Já chci za dědečkem.“ /Smích publika./ My jsme dělali, že to neslyšíme. Po druhé už se ta věta neozvala.“ Takhle na ně. /Smích publika./

Milá Ivanko, poslouchám tě od začátku a slyšela jsem snad všechna audia, hodně věcí jsem pochopila a hodně věcí ještě pochopit musím. Zásadní informací pro mě bylo vysvětlení, že lítost je škodlivá emoce. Hluboce jsem si uvědomila, že lítost provázela můj život a snažila jsem se jí zbavit a myslela jsem, že se mi to podařilo. Můj dotaz souvisí s lítostí, s umenšováním a s penězi, s mou prací. V mé práci někdy řeším s klienty jejich těžké osudy.

Vždyť si to zaslouží, doprdele. Každý má osud přesně takový, jaký má být. To není bezcitnost, proboha. To je – když jste bohem – tak musíte umožnit tomu božství druhého, aby si zažilo osud a přijalo ho, aby se bohem stalo. Kdyby měl lehký osud, to by se tady každý vznášel jak na obláčku. To zkrátka nejde. Naopak, musí dostat na prdel. Já vím, že se to špatně říká, zase kdyby mě slyšel ten pán, co mě odsoudil, ten zase by říkal: „To je bestie.“ Řekl, že jsem kráva, svině a vlk v beránčím rouchu, to se mi líbilo nejvíc. A já jsem v Trnavě řekla, že on ani neví, chudák, a to je fakt pravda, že já podle čínského kalendáře jsem prase, a protože jsem ženská, tak jsem svině. /Smích publika./

A asi protože je lituji, neumím si říct o peníze. Víím, že jsi říkala, že peníze nebudou a já se na to moc těším.

Hele, poučte se ode mě, já jsem si také po osmi letech uměla říct o peníze. Pozor, byla to tedy darda. Ale prozkouší to „protivníka“. Pamatujte si to. Dokud peníze existují, potřebujete se něčím živit, na to nezapomeňte. A nikdy si ty peníze nesmíte přivlastnit duchem. Na to nezapomeňte. Já to teď vysvětluji v Trnavě, že vlastně stav, kdy vás hmota nebude ovlivňovat, je, že když je nemáte, tak nebědujete. Naučíte se žít i s málem a jste vděční, že máte to, co máte. A když je pak dostanete, tak kvůli nic nezpychnete. Nekupujete si věci, kterými byste se předváděli před druhými, vyvyšovali se. A používáte je ve prospěch druhých lidí. A to je strašně důležité a těžké se to naučit. Takže klidně za to o ty peníze řekněte.

Já jsem kdysi na základních přednáškách, kvůli tomu mě potom obviňovali lidi, řekla, že si o peníze říkat nebudu..., ale zapomínáte, že já jsem kdysi... mě kdysi živila laborka, už mě neživí. Z čeho bych asi žila. Ano, žila jsem z besed, a živila jsem statek, aby bylo místo, kde se můžeme setkávat. Uvidíte, že jsem obyčejný normální člověk, že nejsem nic víc a nic míň než vy. A to nepoznáte na besedách. Spoustu lidí se tváří duchovně, až podle reakcí, kdy je uvidíte velmi zblízka, to zjistíte. Proto statek je pro vás velmi důležitý a já to slíbila. Ještě mám pět let před sebou. Tak.

Vím, že jsi říkala, že peníze nebudou a já se na to moc těším. Do té doby ale budu se muset s nimi naučit zacházet. Peníze mi byly vždy lhostejné, ale jejich potřebu jsem si uvědomila, až když se narodily děti. Chtěla bych jim více dopřát. Postupem doby jsem si uvědomila, že děti určitě nepotřebují všechno. Můj problém říct si o peníze souvisí jen se mnou. Práce mě moc baví, ale připadám si jako blbec, když si mám stanovit spravedlivou odměnu. Říkáš, že všichni jsou si rovni, to ale také znamená, že si nemáme nikoho vyvyšovat a sebe ponižovat.

Ano, přesně tak. Řekni si cenu rozumnou. Ne přemrštěnou, ne úplně minimální, nebo bez, protože je potřebuješ. Musíš se k tomu druhému člověku chovat jako sama k sobě, slyšíš: jako sama k sobě. Ty máš stejné potřeby jako druzí lidé. Na to nezapomeň. A je to naprosto v souladu.

Ahoj Ivanko. Za první: je práce s kyvadlem metoda SRT terapie skrze ducha bílou magií? Používám ji pro pochopení situace, co se děje, a uvolnění, či zviditelnění případných odporů a bloků pro sebe a mou rodinu.

Kdo drží kyvadlo? Satánek, že? Ten vám nakecá věci... Bacha na to. Proč chcete vědět, vy nemáte mít vůbec odpory. Proč se ptáte, co bude? Bojíte se budoucnosti? Zkus si uvědomit a najít tam vlastně ten důvod, a odpovíš si vždycky sama. Jsou věci, které potřebujete pochopit. Nepiďte se ani do minulosti, to znamená, žijte nový Jeruzalém. Nový Jeruzalém znamená, že jste v přítomnosti. Já sama bych do Jeruzaléma nikdy nejela. A dostala jsem k šedesátinám dárek vloni už půl roku dopředu před mými narozeninami, já jsem na ty lidi koukala dojatá, to bylo tak nečekané, a říkám: „Jste hodní, ale říkám na rovinu: já bych si to nikdy nekoupila.“ Tam, kde máte všechno vyřešeno, nemusíte se nikdy vracet. To samé je to ve vašem ději, v osudu vašeho života. Proč se vracet k situacím, které byly zdánlivě kdysi dávno dramatické a už nejsou. Něco vám ukázu, jo. Teď mi někdo z vás něco udělá a za vteřinu je to v minulosti. Pink. A vzdaluje se to od vás. Jestliže nežiju přítomnost neboli nový Jeruzalém, furt se hrabu v tom Jeruzalémě tam, a pozor, ten člověk – ten děj skončil, už vás neobtěžuje. Vás obtěžuje vaše tělo, kvůli tomu, co tenkrát vám udělal, to co se vzdaluje do minulosti. Je to iluze. To samé je s budoucností. Chci vědět, co bude, bojím se toho, abych udělal chybu, a tak se ptám kyvadla. Satánek vám vždycky poradí tak, abyste tu chybu udělali, protože vás chce držet v pasti. Vy máte vládnout jako duch. Ať udělám, co udělám, je to pro mě dobře, i kdyby to mělo pro mě znamenat zkušenost, kterou musím přijmout takovou, jaká je. A Satan vám bude říkat, že je špatná. Není špatná. Když ji přijmete jako dobrou, i s tím, co se přihodilo, tak vám poslouží. Příště pochopíte, čeho se vyvarovat a do čeho nevlezete.

Za druhé: je astma a občasné noční pomočování našeho jedenáctiletého synka programem naší rodiny nebo si přišel to on vyřešit? Co my jako rodiče můžeme pro to udělat?

Jestliže má astma, budou tam nějaké lítosti. Něco na srdeční čarky a pomočování jsou vztahovky. Vadí mu konání buď někoho, buď druhého lidského těla v rodině nebo ve škole nebo i jeho vlastního těla, anebo situace, která se odehrává v rodině nebo někde v jeho životě. Pamatujte si, to může souviset s mnohými ději. Je důležité si s tím dítětem povídat, vyprávět mu o sobě, ukázat mu, že i já jsem dělal chyby a nic si z toho nedělám, že každá chyba vám pomůže rozklíčovat věci ve vašem životě a že vlastně chybou tedy není, protože pomáhá. To je velice důležité.

Děkuju, Mirek z Podkrkonoší.

Mávám, Mirku. Já si vás pamatuju, vy jste tady teďko byli, že. A měli jste žlutý trička.

Dobrý den, paní Ivanko, ráda bych se vás zeptala na limit například uzurpování od partnera, kolegy, od rodiče například, do kdy v tomto uzurpování zůstat a kdy odejít nebo kdy se postavit. Snažím se být bez

odporu, jak poznám, kdy už setrvávám v tom vztahu proti sobě. Děkuji vám, že jste, s láskou Irena

Irenko, doménou černé magie je ovládat druhé lidi. Takže je to uzurpování a teror a samozřejmě manipulace. Buď vydírání psychikou nebo vydírání tělem: když to budeš dělat, nepůjdu s tebou... pozor, všechno může být i čistě, jakmile je tam negativní emoce černí mágové jsou vlastně sralbotkové, neví to. Oni se naučili, že vedle nich hladina, kterou vyučují, to jsou bílí mágové, kteří jsou slabí a neumí se bránit, tak oni vlastně jsou zvyklí, že ti bílí se bojí jako by dramatických situací, tak ustupují, aby je vyřešili. Ale tím se nedá nic vyřešit. Naopak, rozrůstá se ego černého mága, který ještě víc vyhrožuje, protože mu to funguje. Ale jakmile řeknete černému mágovi: „A dost, jestli se nezměníš, odcházím“, a pozor, když už to řeknete, tak už to pak musíte dodržet. Takže nevolejte slova jen tak pro nic za nic. Neházejte je jen před sebe, protože nejhorší, co můžete udělat, a to je to samé nejen s černým mágem ale také s dětmi, když začnete vyhrožovat: „Když nebudeš papat, nedostaneš bonbonek.“ A pak mu ho dáte. To dítě si pak z vás dělá srandičky, protože ví, že i když se nenapapá, tak bonbonek dostane, když bude hodně řvát nebo vás bude tak otravovat, že stejně povolíte. Pak už musíte dodržet svoje slovo. To už je na vás. Bacha, Satánek je moudrý, umí udělat zkroušený obličej a slzičky a prosím, prosím. Ne. Takže všechno má svůj čas. Ano, buď to vyřešíme a snažím se to vyřešit po dobrém, jít třeba i k psychologovi, říct: „Podívej se, jestli takhle budeš pokračovat, já to nedám, odejdu od tebe, ale já ještě tady chci být, miluji tě. Pokud budeš ochotný pro to něco udělat, změním se společně. Když nám to nepůjde, budeme se muset rozejít.“ Ale pak už to musíte dodržet. Vždycky s láskou k tomu druhému lidskému tělu musíte vystupovat, ať dělá cokoliv, protože tam za tím tělem je vaše vlastní vědomí. A vy potřebujete mít čisté svědomí sami před sebou. Že jste udělali opravdu vše, abyste to opravili.

Každý den ráno si dám malou slivovičku. Co ty na to? /Smích./ Díky za vše, zdraví Morava.

Jasně, vypálit červa, dobré. Bacha na mozkové buňky. Budou trochu ubývat, ale to nevadí. Tak když je to jenom ráno. A nejedeš autem, tak je to dobré.

Je pouze jedno Vědomí, jinak nic. To, co žijeme, je Mája, sen, kino na plátně. Pak je tedy hmota, nahuštěné Vědomí? Zahuštěná energie? Prosím zopakuj pomalu vývoj od Velkého třesku, kdy jsme byli obaleni hmotou, děkuji. /Smích./

Tak počkej. Tak já to zkusím pomalu, jo. Tak. Velký třesk je vznik bytosti – to znamená jedince. A pozor těch bytostí je strašně moc. To je buňka Vesmíru. Proto těch vesmírných buněk je velmi mnoho, je to nekonečné množství. Zkuste si představit, že vaše tělo je tvořené z bilionu buněk. Že každá buňka bude vytvářet jeden vesmír. Takhle to vypadá. Bůh je na stejném principu, jak nahoře, tak dole, ve všech rovinách. Takže tak se chová vesmír jako se chová vaše tělo, tak jak jsem vám vysvětlovala ve Starých Křečanech. Teď si vezměte, že se narodí nová buňka. Bum. Vznikne nové Vědomí, které se zrodí, a pozor, je velice horké. Při Velkém třesku jsou tu obrovsky vysoké teploty, při

kterých existuje takzvaná první dimenze. Nemůže se nic spojovat. Druhá dimenze znamená, že po určitém čase začne ten vesmír chladnout, chladnout, a poprvé – to je tzv. předsín, už víte, že každá sudá dimenze je předsíní pro vznik další dimenze, se poprvé dvě chladnoucí jednotky, tzn. prvky spojí, a začíná tvorba hmotného světa. A je to jenom kvůli tomu, že chladne, je to ten fyzikální zákon, o kterém jsem mluvila. A za určitou dobu, ono to tedy pro vás trvá strašně dlouho, ale vzhledem k záležitosti vesmíru je to malinká chvilka, se vytvoří planety. Každá planeta má v sobě kus Vědomí, které se na ni nese, a je tam uložen děj od vzniku hmotné složky, tzn. děj, který bude následovat, a ten popisuje pak Bible. Pozor, je to od začátku vzniku hmoty až do zániku hmoty. Ale ta Bible se píše vždycky ve 3 D, protože to Vědomí je ještě nenarozené. Dneska jsem vám vysvětlovala, že se teprve narodíte. A proto informace, že jste bohem, už nebudete ve vyšších dimenzích potřebovat, ani v té páté, protože už to budete žít a budete to vědět. Budete vědět, že neublížíte nikomu jinému ve hmotě, neboť vy jste vše. Naopak budou přibývat hmotné složky, budete se spojovat s vědomím jiných planet. Vemte si, že já už jsem také žila na jiných planetách v jiné dimenzi a vrátila jsem se za sebou jako za svým Vědomím a je mi naprosto jedno, co tady ta hmotná složka vyváděla. To bych nebyla vědomá, kdyby mi to překáželo. Je mi tu naprosto dobře a vždycky bylo jako na té původní planetě, která je už očištěna a sjednocena. To je známkou toho, že jste jednotní, že víte, že nezáleží na tom, co ta hmotná složka dělá, tehdy mě nikdy ta hmota ve skutečnosti neotravovala. Ona dělala vše, co bylo zapotřebí. Takže vzniká vlastně hmotná složka, kdy vy máte svůj program a inkarnujete se ve svém vědomí, oblékáte si obleček, který je průchodem do této doby, kdy smíte pochopit, a máte to samozřejmě nastaveno ve své aktivní časoprostorové křivce a je naplněná devítiletkou. Pak pochopíte, kým jste. Pak teprve ta hmotná složka, která vám vládla, utichne a vy po těch zkušenostech v té devítiletce zjistíte, že jste vždycky byli bohem, to co vám říkal člověk Kristus. Vy jste nikdy nebyli tělem a jménem a měli jste těch těl a jmen hodně. A každá ta těla a jména procházela drsnými osudy, ale byly správné.

Já jsem nedávno vyprávěla někomu, že dřív – ještě než jsem pak začala večer chodit k mamince, když už to bylo možné, dokud nás odmítala, tak to nebylo možné – tak jsem 17 let neměla televizi, ale vždycky, když jsem občas šla okolo té televize a byl tam třeba nějaký ten historický film, kdy vidíte, že někomu useknou hlavu a ona se tak kutálí, a rány jak tam jsou, tak to tělo udělalo tak jako uf a otočilo se a šlo pryč. A pak po těch 17ti letech, kdy jsem tu televizi neviděla a přišla jsem k mamince a shlédla první takový historický film, ježíš mně bylo dobře, když se ty hlavy kutálely. /Smích/ To zase bude keců někde jinde. Protože jsem věděla, že vším tím jsem prošla, a bylo to nutné, to utrpení, abych pochopila, kým jsem. Proto dneska už to nebudu prožívat. Pak už vám nevadí tyhle věci. Dokud je budete odmítat, jste ti bílí mágové, kde vás ještě straší různí duchové, přijdete na místo, kde se odehrávala třeba bitva u Chlumce, a teď tam vidíte ty hrůzy, co tam jsou, protože hmota vám to projektuje, protože jí vyhovuje, že přijímáte její odpor, který vám podvrhuje a dělá z vás hmotnou složku. Howgh.

Milá Ivanko, vždy jsem si odskakovala Vědomím někam jinam.

Bacha, doufám, že už to neděláte, že se to teď dočtu...

...v pohodě jsem u toho zvládala poslouchat, co mi někdo sděluje, nebo dokonce i řídit auto. Poté jsem byla na jedné z tvých besed a ty jsi říkala, ať to neděláme. Snažila jsem se a šlo to poměrně dobře. Bohužel poslední dobou to začalo znovu. Vědomí si ulítne úplně mimo, tentokrát nezvládám u toho nic. Sama se nedokážu vrátit jen tak zpět. Dost mi to ztěžuje život v práci a tak ve všem nevnímám, co mi kdo říká, a tak doufám, že se mi to nepříhoda v autě. Děkuji, buňka Slávka.

Neboj se. Kdybys podléhala strachu, že se to stane a odmítala jsi to vymísťování anebo toto Vědomí, které by nereagovalo, tak ti to tělo bude dělat, protože ví, že se budeš bát. Potřebuješ být bez odporu, aby tě tělo přestalo otravovat a umenšovaly se vlády nad tvým duchem. To nic není. Zase v pokoře říct mu: „Je to můj osud, jestli se mi to děje, já to přijímám a беру.“ A odpadne to.

Ivanko, prosím tě, co s tím, když na vás kolegyně v práci žárlí. Slíbila jsi nám pár svých příběhů ze zubárny, kde jsi jako devatenáctiletá začínala, děkuji, Ingrid.

No pět minut... příběhy nedáme, to tedy nedáme. Nejhorší je, že já v Trnavě, kde jsme probírali Bibli, přišel tam takový štos dotazů, ty jsou tady. Já jsem slíbila, že je tady zodpovím a nedostala jsem se ani k jedné. Tak doufám, že mi to Trnaváci odpustí, já to budu postupně vsunovat ty otázky do dalších besed, které přijdou v příštím roce. Ale teď ještě zodpovím tuhle otázku.

Co s tím, když na vás kolegyně v práci žárlí. A teď pozor: Žárlí na co: na vaše peníze nebo na vaši schopnost... tam jsou různé varianty. Žárlivost je buď přivlastňování nebo chtění svého úspěchu. Žárlivost na to, že vy ho máte, nebo že něco umíte. Je to ještě těžká karma toho člověka. Nebo si přivlastní vaše tělo. To je také druh žárlivosti. Žárlí, když tam přijde někdo nový, abyste na něj taky byli hodní, pozor, ten člověk potřebuje trénink. Nešetřete ho. A klidně mu i vysvětlíte věci. Protože takový člověk je nesnesitelný, už jsem o tom dneska mluvila, když jsem vyprávěla o tom muži. Ano, musíte do toho bušit. To zní blbě. No je tedy závěr. Zkrátka potřebujete vysvobodit vědomí té ženy, takže ji musíte naučit, kudy cesta nevede. A teprve pak jí dáte najevo svou obrovskou lásku, kterou k ní skutečně cítíte. Někdy musíte konat naprosto obráceně, tak jak vás učila bílá nebo černá magie. Hele užijte si to. Mám vás ráda. Užijte si Vánoce, jsou to jedny z nejkrásnějších časů. Máme v roce jenom dva: Vánoce a Velikonoce. Ty jsou hodně důležité. Uvědomte si, že každý z nás, každé lidské tělo dělá všechno, co má, aby se něco naučilo ono i těla okolo ní. A poděkujte obrovsky a s láskou všem, kdo vás trénují. Jsou to ti největší andělé, kteří vám přinášejí výstup z oblasti, kterou jste nikdy nebyli, kterou si vaše tělo jen přivlastnilo.

Tak běžte a žijte. Mějte se. /Potlesk./..... Vy jste miláckové.....Já vás miluju.